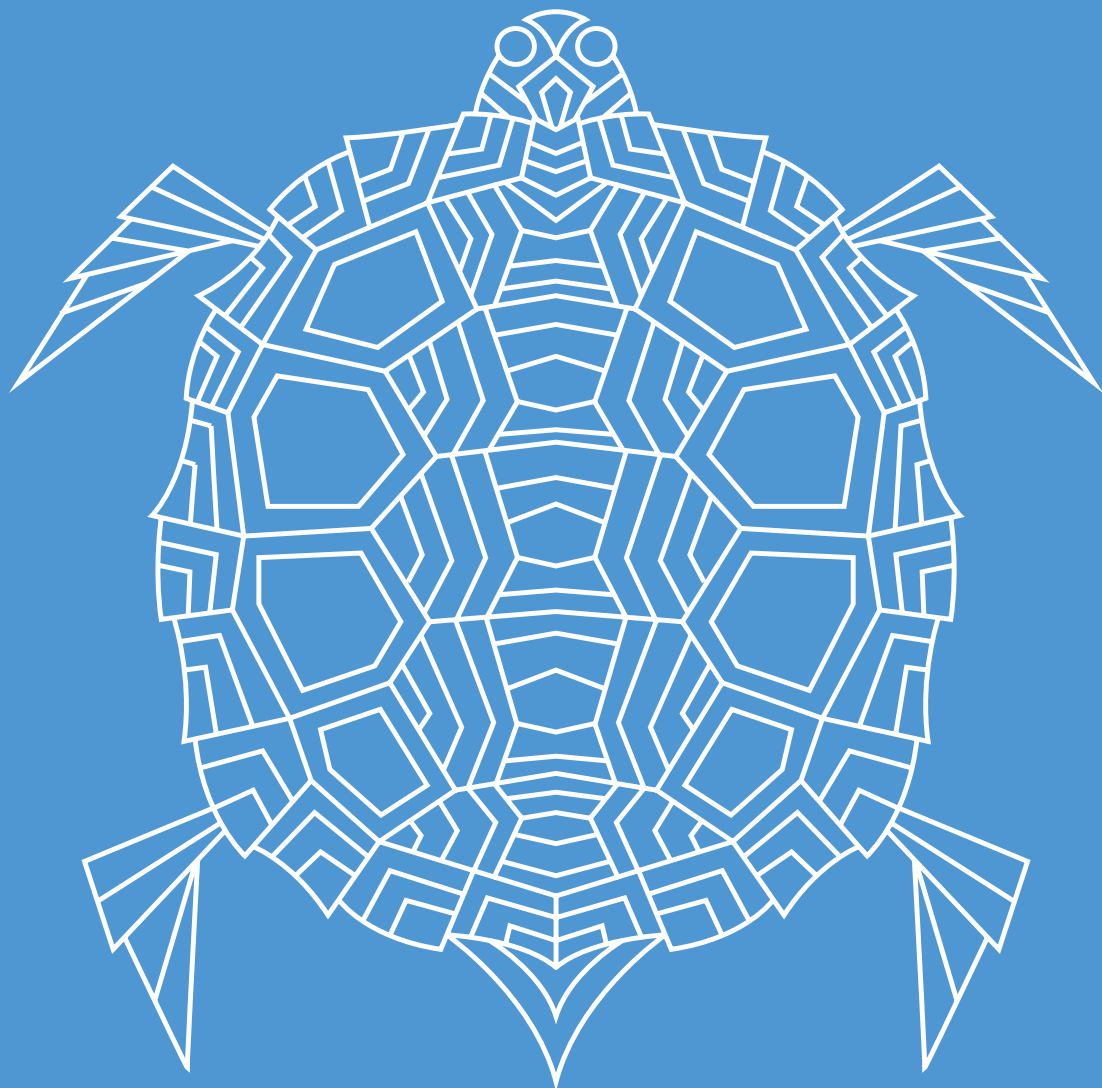

6ο ΔΙΕΘΝΕΣ
ΔΙΚΤΥΟ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΔΡΑΜΑΤΟΣ

24-30
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
2026

Θεσσαλικό θέατρο

Δημοτική Θεατρική Κοινωφελής Επιχείρηση Δήμου Λαρισαίων

Θεσσαλικό Θέατρο

Δημοτική Θεατρική Κοινωνική Επιχείρηση Δήμου Λαρισαίων

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Ορέστης Τάτσος

Διοικητικό συμβούλιο
ΜΕΛΗ
Τακτικά - Αναπληρωματικά
Πρόεδρος

**Ελένη Σιαματά-Μπούτλα -
Θωμάς Ρετσιάνης**

Αντιπρόεδρος
**Ανδρέας Ανδριτσόπουλος -
Ελευθέριος Τσουμάνης**

Μέλη
**Μαρία Αντωνίου,
Ειρήνη Λιανού
Ιωάννα Καραβάνα,
Μιχάλης Σαμπάνης
Ουρανία Καραμανώλη,
Νικόλαος Καραμούζας
Δέσποινα Μίγα-Κατσογιάννη,
Κλυταιμνήστρα Κατσώχη
Μαρία Ναβακούδη,
Αικατερίνη Γκρίμπα
Βασίλειος Παπαδημητρίου,
Γιώργος Μηνάς
Ερμιόνη Σεληγκούνα,
Βασιλική Κατσουρά**

Διοικητικό προσωπικό
Οικονομική διαχείριση
Νίκος Γεροφωκάς

Γραμματεία
Ηλιάνα Κρομμύδα

Εισαγωγή δεδομένων Η/Υ
Αντώνης Γραβάνης

Ταμείο
Χρύσα Ζησοπούλου

Οργάνωση Παραγωγής
Ειρήνη Γκότση

Τεχνικό προσωπικό
Προϊστάμενος τεχνικών
Νίκος Γεωργάκης

Ηλεκτρολόγος - Ηχητικός - Φωτιστής
Γιώργος Γκόλαντας - Νίκος Φονιαδάκης

Μηχανικοί σκηνής
**Νίκος Ανδριανόπουλος
Παναγιώτης Καραχάλιος
Ανέστης Σιμεωνίδης**

Βεσιτάριο
Νικολέτα Καϊση

Οδηγός κινητής μονάδας
Γιώργος Σδράνης

Γενικών καθηκόντων
Αναστασία Τερζούδη

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Περιφέρεια Θεσσαλίας

ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Η ΔΗ.ΘΕ.Κ.Ε.- ΔΗΜΟΥ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
Υλοποιεί Προγραμματική σύμβαση
Πολιτιστικής Ανάπτυξης με τους:
ΥΠ.ΠΟ.-Περιφέρεια Θεσσαλίας
και Δήμο Λαρισαίων

Γεωργιάδου 53, Τ.Κ. 41447, Λάρισα

Τ. **2410621209 – 624086**

Τ. Ταμείου **2410533417**

Email: **theassaliko-theatre1983@gmail.com**

www.theassaliko-theatre.gr

Σημείωμα προέδρου

Με ιδιαίτερη τιμή και χαρά σας καλωσορίζω στο 6ο Διεθνές Δίκτυο Αρχαίου Δράματος, έναν θεσμό που έχει πλέον καθιερωθεί ως ένα ζωντανό σημείο συνάντησης της θεατρικής δημιουργίας, της πανεπιστημιακής έρευνας και της κοινωνίας. Το Θεσσαλικό Θέατρο, πιστό στην αποστολή του να προάγει τον πολιτισμό και να ενισχύει τον διάλογο μέσα από την τέχνη, συνεχίζει να επενδύει σε δράσεις που συνδέουν την αρχαία δραμα-

τική παράδοση με τα σύγχρονα ερωτήματα και τις ανάγκες της εποχής μας.

Ο κεντρικός θεματικός άξονας γύρω από τον οποίο ξεδιπλώνεται η φετινή διοργάνωση είναι η «Θυσία». Σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία, η έννοια της θυσίας – είτε ως προσωπική υπέρβαση είτε ως κοινωνική προσφορά – παραμένει διαχρονικά επίκαιρη, φωτίζοντας όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ύπαρξης. Είμαι βέβαιη ότι οι ημέρες αυτές θα αποτελέσουν μια πολύτιμη εμπειρία ανταλλαγής γνώσεων, δημιουργικής συνεργασίας και ουσιαστικού διαλόγου.

Εύχομαι από καρδιάς στους συμμετέχοντες, τους εισηγητές, τους καλλιτέχνες και το κοινό μας, μια εξαιρετικά γόνιμη, παραγωγική και εμπνευσμένη διοργάνωση.

Ελένη Σιαματά Μπούτλα

Σημείωμα καλλιτεχνικού διευθυντή

Το Διεθνές Δίκτυο αρχαίου δράματος αποτελεί μία από τις σημαντικότερες διοργανώσεις του Θεσσαλικού θεάτρου. Είμαστε ευτυχείς που αυτή την 6η χρόνια απαρτίζεται από σπουδαίους δημιουργούς και δασκάλους. Το γεγονός ότι πέραν των φοιτητών όλων των τμημάτων θεατρικών σπουδών της

χώρας αλλά και του Πανεπιστημίου Sapienza της Ιταλίας θα συμμετέχουν και πολίτες της πόλης δίνει ένα διαφορετικό στίγμα για τον τρόπο που το Θεσσαλικό θέατρο αντιλαμβάνεται την θεατρική παιδεία.

Η 6η συνάντηση θα επικεντρωθεί στο όρο «θυσία». Η λέξη ακούγεται μέσα στους αιώνες και ερμηνεύεται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Η «θυσία» είναι συνυφασμένη με την αιματηρή ή αναίμακτη προσφορά προς τους θεούς ή τον Θεό, προς μία ανώτερη δύναμη ή ακόμα και σε μία ιδέα, σε μία πίστη δηλαδή σε κάθε περίπτωση κάτι μετά ή υπέρ φυσικό. Η προσφορά συνδέεται με την απώλεια ή την στέρηση αγαθών υλικών ή πνευματικών. Δεν είναι «ά-σκοπη». Δεν είναι δωρεά ή φιλανθρωπία. Πραγματοποιείται για την επίτευξη κάποιου στόχου κι έχει πάντοτε κόστος. Ατομικό ή συλλογικό. Η θυσία της Ιφιγένειας, του ιού του Αβρααμ, της γυναίκας του Πρωτομάστορα είναι θυσίες που το υποκείμενο συνειδητά θυσιάζει ερήμην του υποκειμένου που θυσιάζεται. Αντίστοιχα υπάρχει ο όρος «αυτό-θυσία» όπου ο θυσιαστής και ο θυσιαζόμενος είναι το ίδιο πρόσωπο. Η θυσία επίσης μπορεί να είναι συλλογική χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κι ο στόχος είναι. Το ερώτημα που πάντα επιστρέφει: Αξίζει ή άξιζε τελικά;

Ορέστης Τάτσος
Καλλιτεχνικός διευθυντής
Θεσσαλικού Θεάτρου
Σκηνοθέτης

Διεθνές δίκτυο αρχαίου δράματος 2026

Το Διεθνές Δίκτυο Αρχαίου Δράματος αποτελεί έναν θεσμό του Θεσσαλικού Θεάτρου που, για έκτη συνεχή χρονιά, δημιουργεί έναν ζωντανό χώρο συνάντησης ανάμεσα στην καλλιτεχνική πράξη, την πανεπιστημιακή έρευνα και την κοινωνία. Με επίκεντρο το αρχαίο δράμα ως διαχρονικό πεδίο σκέψης και δημιουργίας, φέρνει κοντά φοιτητές και φοιτήτριες, πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες, εκπαιδευτικούς και πολίτες από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Βασίζεται στην πεποίθηση ότι το αρχαίο δράμα δεν αποτελεί ένα μουσειακό κατάλοιπο του παρελθόντος, αλλά ένα ζωντανό εργαλείο καλλιτεχνικής δημιουργίας, εκπαίδευσης και κοινωνικού διαλόγου. Στόχος του είναι να δημιουργεί ένα κοινό πεδίο ανταλλαγής γνώσεων και εμπειριών, όπου η θεωρία συναντά την πράξη, η πανεπιστημιακή έρευνα συνομιλεί με τη σκηνική δημιουργία και η τέχνη ανοίγεται προς την κοινωνία.

Η 6η συνάντηση θα επικεντρωθεί στη «θυσία». Η λέξη ακούγεται μέσα στους αιώνες και ερμηνεύεται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Η «θυσία» είναι συνυφασμένη με την αιματηρή ή αναίμακτη προσφορά προς τους θεούς ή τον Θεό, προς μία ανώτερη δύναμη ή ακόμα και σε μία ιδέα, σε μία πίστη δηλαδή σε κάθε περίπτωση κάτι μετά ή υπέρ φυσικό. Η προσφορά συνδέεται με την απώλεια ή την στέρξη αγαθών υλικών ή πνευματικών. Δεν είναι «ά-σκοπη». Δεν είναι δωρεά ή φιλανθρωπία. Πραγματοποιείται για την επίτευξη κάποιου στόχου κι έχει πάντοτε κόστος. Ατομικό ή συλλογικό. Η θυσία της Ιφιγένειας, του ιού του Αβραάμ, της γυναίκας του Πρωτομάστορα είναι θυσίες που το υποκείμενο συνειδητά θυσιάζει ερήμην του υποκειμένου που θυσιάζεται. Αντίστοιχα υπάρχει ο όρος «αυτό-θυσία», όπου ο θυσιαστής και ο θυσιαζόμενος είναι το ίδιο πρόσωπο. Η θυσία επίσης μπορεί να είναι συλλογική χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κι ο στόχος είναι

Κατά τη διάρκεια της διοργάνωσης θα πραγματοποιηθούν βιωματικά εργαστήρια υποκριτικής, κίνησης, φωνητικής αγωγής και θεάτρου της κοινότητας, τα οποία απευθύνονται τόσο σε προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές και φοιτήτριες Θεατρικών Σπουδών όσο και σε πολίτες της Λάρισας. Τα εργαστήρια θα συντονίσουν οι καταξιωμένοι καλλιτέχνες και ακαδημαϊκοί: **Ανδρέας Ανδρέου, Αγγελική Καρυστινού, Ρηνιώ Κυριαζή, Βάλια Παπαχρήστου, Έλενα Σταματοπούλου, Σάββας Στρούμπος, Αλέξανδρος Σχισμένος, Κώστας Τσιάνος.**

Θέατρο για όλους:

Το θέατρο γεννιέται εκεί όπου συναντιούνται οι άνθρωποι και οι ιστορίες τους μοιράζονται!

Το θέατρο της κοινότητας (community theatre) αποτελεί μια μορφή θεάτρου που στηρίζεται στη βιωματική εμπειρία και την ενεργή συμμετοχή των πολιτών. Εφαρμόζεται από επαγγελματίες σε άμεση συνεργασία με τις κοινότητες, με στόχο την αναγνώριση και έκφραση των αναγκών τους, την ενίσχυση της συλλογικής δημιουργίας και τη βελτίωση της καθημερινής ζωής μέσω της τέχνης. Η μεθοδολογία του βασίζεται σε θεατροπαιδαγωγικές πρακτικές και τεχνικές του κοινωνικού θεάτρου, προτείνοντας ένα μοντέλο ενεργοποίησης των συμμετεχόντων/ουσών και αναστοχασμού πάνω σε προσωπικά και συλλογικά βιώματα. Ως θεατρική πράξη, συμβάλλει στον επαναπροσδιορισμό της κοινωνικότητας, δημιουργώντας ένα δυναμικό πεδίο συνάντησης, έκφρασης και δράσης. Τα εργαστήρια που υλοποιούνται στο πλαίσιο του θεάτρου της κοινότητας προσφέρουν στους συμμετέχοντες – πολίτες κάθε ηλικίας τη δυνατότητα να συναντηθούν, να ερευνήσουν, να αναγνωρίσουν κοινές εμπειρίες και να διευρύνουν τα εκφραστικά τους μέσα. Παράλληλα, λειτουργούν ως χώροι ελευθερίας, δημιουργίας και εναλλακτικής εκπαίδευσης, ενισχύοντας την αυτοέκφραση, τη συνεργασία και τη συλλογική επεξεργασία θεμάτων που απασχολούν τις ίδιες τις κοινότητες.

Η ιδέα του Θεάτρου της κοινότητας γεννήθηκε από την πεποίθηση ότι το θέατρο δεν αποτελεί μόνο μια καλλιτεχνική πράξη, αλλά και έναν ζωντανό χώρο συνάντησης, διαλόγου και συλλογικής δημιουργίας. Με αυτή την αντίληψη, το Θεσσαλικό Θέατρο άνοιξε τις πόρτες του στους ίδιους τους πολίτες, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να συμμετέχουν ενεργά σε μια δημιουργική διαδικασία που βασίζεται στις προσωπικές εμπειρίες, στις μνήμες και στις ιστορίες της τοπικής κοινωνίας.

Το θέατρο δεν είναι προνόμιο των λίγων ούτε αφορά αποκλειστικά τους επαγγελματίες. Είναι ένας ζωντανός τόπος διαλόγου, έκφρασης και συνύπαρξης που ανήκει σε όλους. Μέσα από τις δράσεις του Θεάτρου των Πολιτών, οι συμμετέχοντες δεν είναι απλοί θεατές· γίνονται συνδημιουργοί, ανακαλύπτοντας τη δύναμη της συνεργασίας, της φαντασίας και της κοινότητας.

«Θέατρο των πολιτών»

Τίτλος: Τι είναι άραγε η Θυσία; Πενθήμερο εργαστήριο υποκριτικής για πολίτες

Εισηγήτρια: Αγγελική Καρυστινού

Περιγραφή

Τι είναι, άραγε, η θυσία;

Μια πράξη αγάπης; Μια ανάγκη; Μια επιλογή; Μια υποχρέωση; Μια απώλεια ή μια μορφή ελευθερίας;

Η έννοια της θυσίας συνοδεύει τον άνθρωπο από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, αλλάζοντας μορφές και σημασίες μέσα στους αιώνες. Από τις τελετουργικές και θρησκευτικές θυσίες, μέχρι τις προσωπικές, κοινωνικές και καθημερινές επιλογές, η θυσία παραμένει ένα ζήτημα που μας αφορά όλους.

Στο πενήμερο θεατρικό σεμινάριο θα εξερευνήσουμε αυτή την έννοια μέσα από το θέατρο. Θα δουλέψουμε με αποσπάσματα από αρχαία και σύγχρονα θεατρικά έργα, θα γνωρίσουμε χαρακτήρες που καλούνται να θυσιάσουν κάτι πολύτιμο και θα αναζητήσουμε τα κίνητρα και τις συνέπειες των επιλογών τους.

Μέσα από θεατρικές ασκήσεις, αυτοσχεδιασμούς και δημιουργική γραφή, θα θέσουμε ερωτήματα που αφορούν τόσο την τέχνη όσο και την προσωπική μας ζωή.

Τι σημαίνει θυσία σήμερα; Έχει την ίδια αξία όπως στο παρελθόν ή ο όρος έχει αλλάξει; Τι έχουμε θυσιάσει μέχρι τώρα στη ζωή μας; Τι είμαστε διατεθειμένοι να θυσιάσουμε και για ποιον λόγο; Υπάρχει ακόμη η έννοια της θυσίας στη σύγχρονη κοινωνία ή έχει αντικατασταθεί από άλλες αξίες; Τι σημαίνει, τελικά, να θυσιάζεις;

Οι συμμετέχοντες θα κληθούν να γράψουν τα δικά τους πρωτότυπα κείμενα, εμπνευσμένα από τις προσωπικές τους σκέψεις και εμπειρίες γύρω από την έννοια της θυσίας. Το υλικό αυτό, σε συνδυασμό με τα θεατρικά αποσπάσματα και τη σκηνική δουλειά του σεμιναρίου, θα αποτελέσει τη βάση μιας τελικής παρουσίασης, όπου οι φωνές όλων θα συνθέσουν μια συλλογική θεατρική εμπειρία.

Συμμετοχικό εργαστήριο

Τίτλος: «Το Αρχαίο Θέατρο ως Ζωντανό Δημόσιο Οικοσύστημα»

Εισηγήτρια: Έλενα Σταματοπούλου

Διάρκεια: δύο τρίωρες συναντήσεις

Το αρχαίο θέατρο αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους τόπους πολιτιστικής μνήμης. Είναι όμως μόνο ένα μνημείο που διατηρεί το παρελθόν ή μπορεί να λειτουργήσει ως ένα ζωντανό δημόσιο οικοσύστημα, το οποίο συνεχίζει να παράγει πολιτισμό, διάλογο και συλλογική εμπειρία;

Με μελέτη περίπτωσης το Α΄ Αρχαίο Θέατρο Λάρισας και με αφορμή τις διαφορετικές αντιλήψεις που αναπτύσσονται γύρω από τη σύγχρονη χρήση των αρχαίων θεάτρων, το εργαστήριο διερευνά ευρύτερα τον τρόπο με τον οποίο οι χώροι πολιτιστικής κληρονομιάς μπορούν να λειτουργήσουν ως ζωντανά δημόσια οικοσυστήματα.

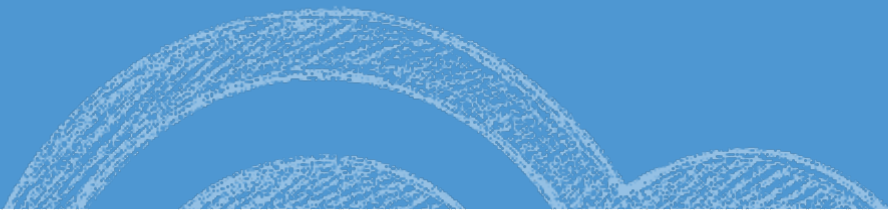
Ως ζωντανό δημόσιο οικοσύστημα νοείται ένας χώρος όπου άνθρωποι, υλική κληρονομιά, μνήμες, πολιτιστικές πρακτικές, θεσμοί και κοινωνικές σχέσεις αλληλεπιδρούν διαρκώς, συνδιαμορφώνοντας το νόημα και τη χρήση του μέσα στον χρόνο.

Το αρχαίο θέατρο προσεγγίζεται, επομένως, όχι ως ένα στατικό αρχαιολογικό κατάλοιπο, αλλά ως ένας δυναμικός τόπος συνάντησης, στον οποίο συνυπάρχουν η ιστορία, η μνήμη, η υλικότητα του μνημείου, η καλλιτεχνική δημιουργία, η τοπική κοινωνία, οι θεσμοί, οι καλλιτέχνες και οι καλλιτέχνιδες, οι πολίτες, οι επισκέπτες και οι επισκέπτριες, καθώς και οι μελλοντικές γενιές.

Μέσα από βιωματικές και συμμετοχικές πρακτικές, οι συμμετέχοντες και οι συμμετέχουσες θα διερευνήσουν πώς οι διαφορετικές οπτικές, ανάγκες και αξίες συνδιαμορφώνουν το νόημα ενός αρχαίου θεάτρου σήμερα. Με εργαλεία τη σωματική διερεύνηση, τον ομαδικό αυτοσχεδιασμό, τη χαρτογράφηση σχέσεων, τον δημιουργικό διάλογο, τη συλλογική λήψη αποφάσεων και τη συνεργατική σύνθεση, θα εξερευνήσουν τις αλληλεξαρτήσεις ανάμεσα στον χώρο, στους ανθρώπους και στις δυνάμεις που επηρεάζουν τη ζωή και τη χρήση του.

Το εργαστήριο δεν επιδιώκει να προσφέρει μία οριστική απάντηση για τη «σωστή» χρήση των αρχαίων θεάτρων ούτε να αναπαραγάγει τις αντιπαραθέσεις που αναπτύσσονται γύρω από αυτά.

Δημιουργεί, αντίθετα, ένα πεδίο συνάντησης και συλλογικού αναστοχασμού, όπου η διαφορετικότητα των απόψεων αντιμετωπίζεται ως δημιουργικός πόρος και αφετηρία για διάλογο.

Στόχος είναι η μετατόπιση της οπτικής των συμμετεχόντων και των συμμετεχουσών: από την αντίληψη του αρχαίου θεάτρου αποκλειστικά ως προστατευόμενου μνημείου ή ως χώρου πολιτιστικών εκδηλώσεων, προς την κατανόησή του ως ενός δυναμικού δημόσιου οικοσυστήματος, του οποίου όλοι και όλες αποτελούμε μέρος και απέναντι στο οποίο φέρουμε συλλογική ευθύνη.

Κεντρικό ερευνητικό ερώτημα του εργαστηρίου είναι: Πώς μπορούμε να αντιληφθούμε ένα αρχαίο θέατρο ως ζωντανό δημόσιο οικοσύστημα και ποια είναι η δική μας ευθύνη μέσα σε αυτό;

Κατά την ολοκλήρωση του εργαστηρίου, οι συμμετέχοντες και οι συμμετέχουσες θα συνθέσουν συλλογικά έναν πρώτο Χάρτη Αρχών για το Αρχαίο Θέατρο ως Ζωντανό Δημόσιο Οικοσύστημα, αποτυπώνοντας όχι ένα σύνολο απαγορεύσεων, αλλά αρχών φροντίδας, συνύπαρξης, πρόσβασης, δημιουργίας και δημόσιας ευθύνης.

Το εργαστήριο βασίζεται σε συμμετοχικές και practice-based ερευνητικές προσεγγίσεις και συνδυάζει στοιχεία από το community theatre, το devised theatre, τη σωματική διερεύνηση και τις πρακτικές συλλογικού αναστοχασμού. Η γνώση δεν μεταδίδεται εκ των προτέρων από την εισηγήτρια, αλλά παράγεται μέσα από την εμπειρία, τη συνάντηση διαφορετικών θέσεων και τη συλλογική δημιουργία.

Εργαστήριο Κίνησης

Εισηγήτρια: Βάλια Παπαχρήστου

Το εργαστήριο απευθύνεται σε απόφοιτους δραματικών σχολών, αποφοίτους σχολών σκηνοθεσίας, αποφοίτους θεατρολογικών πανεπιστημιακών τμημάτων (πρακτικής κατεύθυνσης).

Περιγραφή

Με αφορμή το πάντα ανοικτό στην ερμηνεία και στην εμπειρία ζήτημα του Χορού στο Αρχαίο Δράμα, αλλά και την έννοια της Θυσίας, θα προσεγγίσουμε το σώμα με ασκήσεις/παιχνίδια που αφορούν στην ατομική αλλά και τη συλλογική κινητική έκφραση.

- ο Πώς νιώθω το σώμα μου όταν κινούμαι με άλλα σώματα; Ποιες ανάγκες προσωπικής έκφρασης μπορώ να απελευθερώσω δουλεύοντας την ατομική μου κίνηση στο πλαίσιο της ομάδας;
- ο Πώς μπορώ να δώσω φωνή στο σώμα μου, ενώ παράλληλα αφουγκράζομαι τις φωνές των υπόλοιπων σωμάτων;

Με απλές ασκήσεις θα περάσουμε από το ζέσταμα του σώματος στην άσκηση/παραγωγή κινητικού υλικού με παρτενέρ (partner work) και στην άσκηση με την ομάδα (group work). Με οδηγούμενους αυτοσχεδιασμούς θα αφουγκραστούμε τις ποιότητες και τις δυναμικές του σώματος επάνω στους άξονες: Μόνος/Μαζί, Δύναμη/Ευθραυστότητα, Κίνηση/Ακίνησία, Φωνή/Σιωπή.

Βιογραφικά σημειώματα

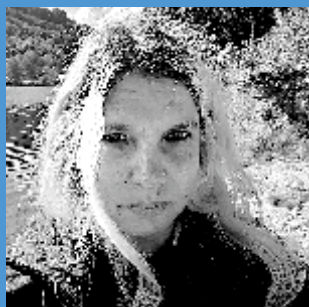
Αγγελική Καρυστινού

Η Αγγελική Καρυστινού γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και στη Δραματική σχολή του Θεάτρου Τέχνης – Κάρολος Κουν. Έκανε μεταπτυχιακό στη σκηνοθεσία στην East15- university of Essex, όπου έλαβε διάκριση, και παρακολούθησε εκπαιδευτικό μεταπτυχιακό πρόγραμμα στο GITIS, (Μόσχα). Εργάζεται ως ηθοποιός στο θέατρο, στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση. Έχει σκηνοθετήσει τα έργα: «Ο Τελευταίος Γιάνκης» του Άρθουρ Μίλερ, «Κάζιμιρ και Καρολίνα» του Έντεν Φον Χόρβατ, «Παζολίνι», «Η πτωτική άνοδος του Αρτούρο Ουί του Μ. Μπρεχτ (Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης), Το γαϊτανάκι του Α. Σνίτσελνερ (Beton 7), «Κυρία Λώρα της Μ. Καραπάνου (Κτίριο elculture), «A Chandelier in my Kitchenette» του Ken McLoone, (Brighton Fringe Festival), «No dogs in this fight», performance βασισμένη στα Ημερολόγια του Νιζίνσκι (The Garage, UK). Έχει γράψει κείμενα για το θέατρο, αλλά κι ένα παιδικό βιβλίο, «Το μεγάλο ταξίδι της Μαριάνθης» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Καστανιώτη. Έχει διδάξει το μάθημα της υποκριτικής και του αυτοσχεδιασμού, στην Ανώτερη Δραματική Σχολή Πράξη Επτά, στην Ανώτερη Δραματική Σχολή Κάλβου _ Καλαμπόκη/ Αθηναϊκή Σκηνή, στην Ανώτερη Δραματική Σχολή Πέτρας και στο Θέατρο των Αλλαγών.

Βάλια Παπαχρήστου

Αριστούχος της Κρατικής Σχολής Ορχηστρικής Τέχνης, η Βάλια Παπαχρήστου συνέχισε μεταπτυχιακές σπουδές στο Laban Center, στην ομάδα "Transitions", στο Λονδίνο. Ως χορεύτρια συνεργάστηκε επί οκτώ χρόνια με το "Χοροθέατρο Οκτάνα", καθώς και με την "Ομάδα Εδάφους", την Αντιγόνη Γύρα και τα "Χορικά" της Ζουζούς Νικολούδη. Σαν κινησιολόγος-χορογράφος έχει συνεργαστεί με το Θέατρο Εμπρός, το Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο Θεσείον, το Θέατρο Τέχνης, το Νέο Ελληνικό Θέατρο κ.α., καθώς επίσης με τους Μιχαήλ Μαρμαρινό, Δημήτρη Μαυρίκιο, Θόδωρο Γράμψα, Γιώργο Λαζάνη, Τάσο Μπαντή, Γιάννη Κακλέα, Νίκο Καραγεωργό, Γιώργο Αρμένη, Νικαίτη Κοντούρη, Άσπα Τομπούλη, Σταμάτη Φασουλή, Ιάκωβο Δρόσο και Χρήστο Πολυμενάκο. Το 1992 κέρδισε σε συνεργασία με τον Κ. Ρήγο το Α' Βραβείο Χορογραφίας στο Διαγωνισμό Νέων Χορογράφων του Δήμου Αθηναίων. Έχει συμμετάσχει ως performer στις παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης Νεφέλες, Happy End και Άλκηστis, στην Ελένη του Θεάτρου του Νότου και στην όπερα Orfeo ed Eurudice στην Εθνική Λυρική Σκηνή. Στην τηλεόραση έχει συνεργαστεί με τον Πάνο Κοκκινόπουλο για το σήριαλ Eroica, στην ET 1. Έχει διδάξει κίνηση στη θεατρική σχολή του Γιώργου Αρμένη και συνεχίζει να διδάσκει στη θεατρική σχολή του Θόδωρου Γράμψα. Τα τέσσερα τελευταία χρόνια χορεύει στην ομάδα "X-it" του Φώτη Νικολάου.

Έλενα Σταματοπούλου

Η Δρ. Έλενα Σταματοπούλου είναι περφόρμερ, σκηνοθέτρια, ερευνήτρια και διδάσκουσα στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπου διδάσκει, μεταξύ άλλων, Μεθοδολογία της Έρευνας, Εφαρμοσμένη Θεατροπαιδαγωγική και Ψηφιακό Θέατρο. Είναι διδάκτωρ Θεατρολογίας και μεταδιδακτορική ερευνήτρια με αντικείμενο το θέατρο και την πολιτική στη μεταπολεμική Ελλάδα, ενώ η καλλιτεχνική και ερευνητική της πρακτική αναπτύσσεται στο πεδίο της practice-based research και της συμμετοχικής

καλλιτεχνικής έρευνας, με στόχο την ανάπτυξη νέων μεθοδολογιών συλλογικής δημιουργίας εμπνευσμένων από τη λειτουργία των μυκηλιακών δικτύων.

Από το 2002 είναι ιδρυτικό μέλος, σκηνοθέτρια και περφόρμερ της θεατρικής κollectίβας Facta Non Verba, με περισσότερες από σαράντα θεατρικές παραγωγές και καλλιτεχνικά πρότζεκτ στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι επίσης ιδρυτικό μέλος του Σωματείου Επαγγελματιών Συντελεστών Παραστατικών Τεχνών «Κάτω από τη Σκηνή», συμβάλλοντας ενεργά στην ενίσχυση της καλλιτεχνικής κοινότητας και των συνθηκών εργασίας στον χώρο των παραστατικών τεχνών. Έχει σχεδιάσει και υλοποιήσει πλήθος συμμετοχικών εργαστηρίων, εκπαιδευτικών προγραμμάτων και δράσεων συλλογικής δημιουργίας για πολίτες, καλλιτέχνες, εκπαιδευτικούς και νέους, αξιοποιώντας το θέατρο ως εργαλείο κοινωνικού διαλόγου, συλλογικής δημιουργίας και ενεργού συμμετοχής.

Τα τελευταία χρόνια αναπτύσσει διεθνείς συνεργασίες στο πεδίο του συμμετοχικού και διαπολιτισμικού θεάτρου, μεταξύ των οποίων τα προγράμματα Public Acts: A Journey to Non-Violence, Mediterranean Memory Lab και Digital On Stage, ενώ είναι δημιουργός και επιστημονικά υπεύθυνη της ψηφιακής πλατφόρμας Digital MOAI, ενός ανοικτού περιβάλλοντος καλλιτεχνικής συνεργασίας και έρευνας που διερευνά τις σχέσεις μεταξύ τεχνητής νοημοσύνης, συλλογικής δημιουργίας και συμμετοχικών καλλιτεχνικών πρακτικών.

Έχει παρουσιάσει εισηγήσεις και εργαστήρια σε διεθνή συνέδρια και συμπόσια στην Ελλάδα και το εξωτερικό σχετικά με το αρχαίο δράμα, τη συλλογική μνήμη, το πολιτικό θέατρο, τις συμμετοχικές καλλιτεχνικές πρακτικές και την αλληλεπίδραση παραστατικών τεχνών και τεχνητής νοημοσύνης.

Η τρέχουσα έρευνά της συγκροτείται γύρω από την έννοια της Mycelial Artistic Intelligence (MOAI), μιας ερευνητικής πρότασης που προσεγγίζει την καλλιτεχνική δημιουργία ως ένα δυναμικό δίκτυο σχέσεων ανάμεσα σε ανθρώπους, τόπους, μνήμες, τεχνολογίες και οικοσυστήματα. Στο πλαίσιο αυτό αναπτύσσει τη Mycelial Participatory Methodology, ένα συμμετοχικό μεθοδολογικό πλαίσιο που εμπνέεται από τη λειτουργία των μυκηλιακών δικτύων και εφαρμόζεται στη δημιουργία καλλιτεχνικών έργων, εκπαιδευτικών διαδικασιών και ερευνητικών προγραμμάτων. Η ψηφιακή πλατφόρμα Digital MOAI, η έννοια της Distributed Presence και η προσέγγιση του Living Public Ecosystem αποτελούν διακριτές εφαρμογές αυτής της ενιαίας ερευνητικής κατεύθυνσης, η οποία διερευνά νέους τρόπους συνεργασίας ανάμεσα σε ανθρώπους, κοινότητες, τεχνολογίες και χώρους πολιτιστικής κληρονομιάς.

(...) Στην ζωή του ανθρώπου υπάρχουν δυο δυνατότητες να γνωρίζει και να μαθαίνει.

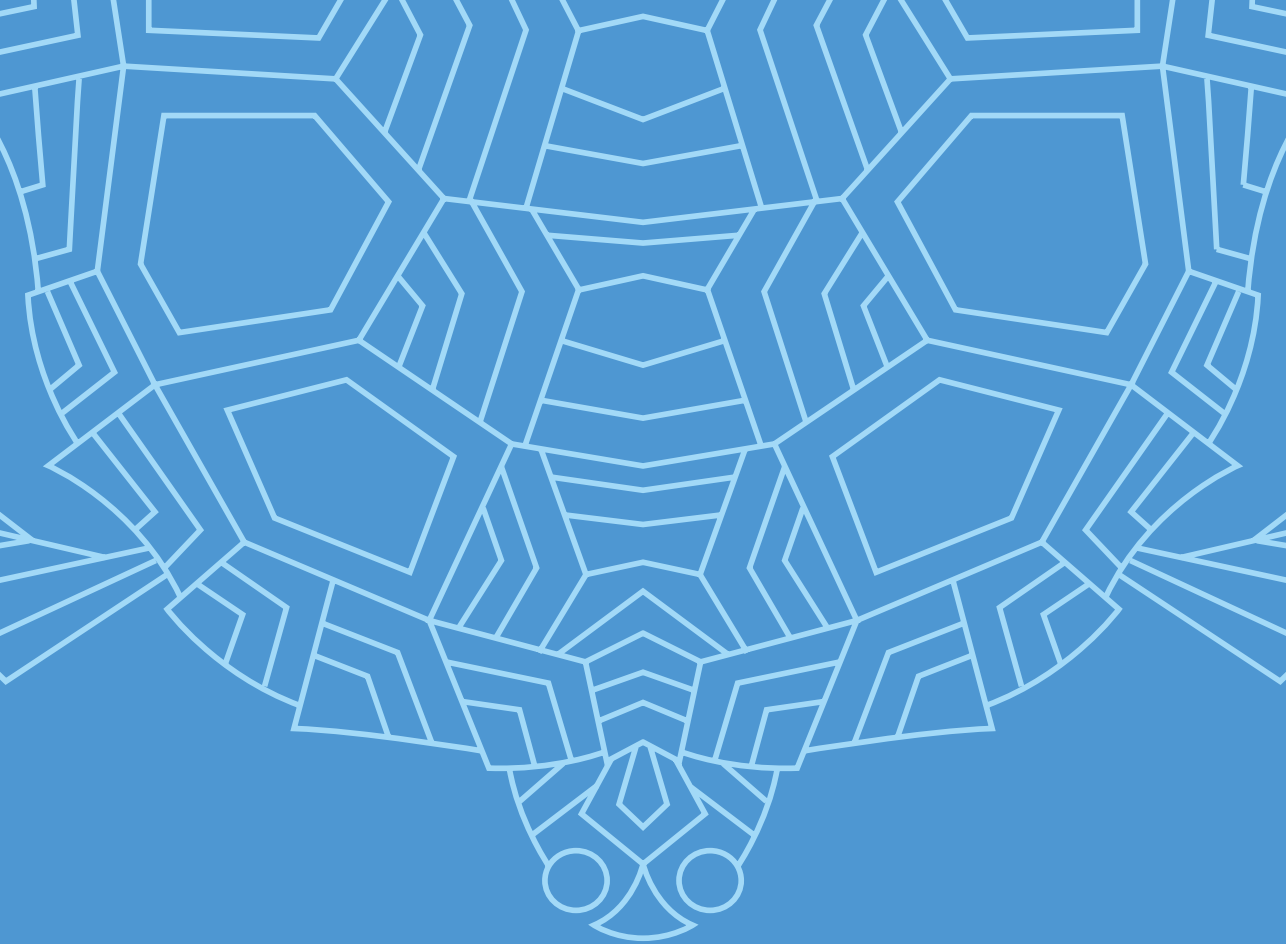
Η πρώτη μέσα από μια διανοητική διαδικασία λογικής, ανάλυσης και γραμμικότητας, ενώ η δεύτερη δια μέσου της εμπειρίας.

Είναι και οι δυο αυτοί τρόποι εξίσου σημαντικοί για να φτιάσουμε σε επαφή, να απορροφήσουμε, να μεταμορφώσουμε και να φιλτράρουμε αυτό που βιώνουμε στη γνώση. Αυτοί οι δυο τρόποι είναι τόσο συμπληρωματικοί μεταξύ τους, που δεν μπορούν να μεταφραστούν στη γλώσσα του ενός στον άλλον.

Για εμένα το θέατρο είναι εμπειρία. Δεν είναι μια γραμμική ορθολογική γνώση, αλλά συγχρονισμός. Είναι μια διαλεκτική μεταξύ μιας σειράς στοιχείων τα οποία συνυπάρχουν μέσα στον χώρο και τον χρόνο μια θεατρικής παράστασης, που την καθιστούν διαφορετική από τους άλλους εκφραστικούς τρόπους απαιτώντας γραμμικότητα. (...)

Barba, E. (2021). Η παράδοση του αδύνατου.
Συνέντευξη στον Αντώνη Διαμαντή.
Εκπαίδευση & Θέατρο, 22, 36–41.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Περιφέρεια Θεσσαλίας

ΕΦΟΡΕΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΛΑΡΙΣΣΑΣ
ANTIQUITIES EPHORATE of LARISSA

ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

χορηγοί επικοινωνίας:

